

Arrest

nr. 237 708 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 20 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor

erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Verzoeksters eerste verzoek werd geweigerd bij 's Raad arrest nr. X van 1 september 2017 omdat geen geloof wordt gehecht aan de vluchtmotieven die zij en haar echtgenoot aanvoeren, en omdat de situatie in Karbala, de verklaarde regio van herkomst van verzoekster en haar echtgenoot in het Zuiden van Irak, niet van zulke aard is dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorig verzoek heeft uiteengezet, met name dat zij in Karbala werd lastiggevalen door A.A.S., een leider van Asaab Ahl al-Haq (AAH). Daarnaast geeft verzoekster aan dat zij als vrouw in Karbala aan strenge voorschriften zou moeten voldoen en vreest zij dat haar zoon gerekruteerd zou worden. Ter ondersteuning van haar volgend verzoek legt zij een usb neer met 2 video-opnames.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. De Raad wijst er voorts op dat aangezien reeds in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen noch haar nieuwe elementen aannemelijk te maken, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonde in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, waarmee zij de gedane bevindingen van de commissaris-generaal niet weerlegt noch ontkracht. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster

naar aanleiding van haar huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wat evenwel geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij het vluchtrelaas van verzoekster en haar echtgenoot ongeloofwaardig werd bevonden. Bovendien wordt vastgesteld dat verzoekster tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegt. Ook wordt vastgesteld dat de videopnames die verzoekster neerlegt ter staving van haar huidig verzoek niet van die aard zijn dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas kan herstellen.

In de mate verzoekster hekelt dat verwezen wordt naar de gedane vaststellingen in het kader van haar eerste verzoek, wijst de Raad er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster speelt, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. In tegenstelling tot wat verzoekster opwerpt, heeft de commissaris-generaal geen toepassing gemaakt van het adagium "fraus omnia corrumpit". Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoekster nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat de bijkomende verklaringen van verzoekster en de door haar nieuw neergelegde documenten de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtmotieven niet vermogen om te buigen noch de nieuw aangevoerde elementen vermogen aan te tonen.

Verzoekster beperkt er zich toe de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties te betwisten of te vergoelijken, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Van verzoekster mag verwacht worden dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van haar asielrelaas en de aanleiding waren tot haar vertrek uit haar land van herkomst.

Wat betreft de videobeelden die verzoekster voorlegt, duidt de bestreden beslissing aan dat "ook deze opnieuw verband houden met uw eerdere ongeloofwaardige vervolgingsfeiten. Het feit dat u een video neerlegt waarop eerst te zien is hoe onherkenbare mannen rond een huis lopen en deze proberen binnen te dringen (vanop een bewakingscamera), en vervolgens een gesprek wordt getoond waarbij uw moeder bedreigd wordt door een man met half bedekt gezicht die een wapen op haar gericht houdt en die haar vervolgens even tegen de zetel duwt, verandert hier niks aan. Dergelijke beelden zijn namelijk op eenvoudige wijze zelf te fabriceren en vertonen daarbij een hoge mate van enscenering."

Het loutere verweer dat "is het niet een beetje overdreven om dat te denken", vermag voorgaande pertinente vaststelling niet in een ander daglicht te stellen.

Het louter verwijzen naar het UNHCR verslag "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq" van mei 2019 waarin gewelddadigheden tegenover vrouwen wordt aangekaart, vermag niets te wijzigen aan voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. In de mate verzoekster voorhoudt als Iraakse, verkrachtte vrouw tot een sociale groep te behoren, wijst de Raad er op dat in casu geen geloof wordt gehecht aan de bewering verkracht te zijn geweest.

Waar verzoekster opwerpt geen hoofddoek meer te willen dragen, verwijst de Raad naar volgend in de bestreden beslissing opgenomen motivering: "Wat betreft uw verklaringen omtrent de strenge voorschriften waaraan u als vrouw in Karbala, en bij uitbreiding in Irak, zou moeten voldoen kan het volgende worden opgemerkt. U zegt namelijk dat u in Karbala verplicht was een sluier en abaya te dragen en u hier in België vrij bent. U zou uw neuspiercing niet meer kunnen dragen en ook niet gekleed kunnen gaan zoals u dat was tijdens uw interview, zijnde in kledij die eerder als westers zou kunnen omschreven worden. Uw advocaat haalde in dezelfde zin ook aan dat u in die mate verwesterd zou zijn waardoor een terugkeer naar Irak voor u onmogelijk is (CGVS 08.08.2019, p. 11-12). Uit het dragen van een neuspiercing en kledij die in Irak niet-conform is, geeft u echter geen blijk van een dergelijke mate van verwestering dat uw fundamentele rechten in het gedrang zouden zijn in Irak. Het loutere gegeven dat u zich in enige mate dient te conformeren aan de dominante cultuur in Irak en aan de hiermee gepaard gaande restricties, maakt op zich geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie uit. Bepaalde aanpassingen om zich aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op fundamentele grondrechten en vrijheden. De verklaringen over uw kinderen, dat jullie hier al 5 jaar zijn, dat de kinderen Frans leerden en dat uw oudste dochter geen hoofddoek wil

dragen, liggen in dezelfde lijn en tonen aldus evenmin de onmogelijkheid aan opnieuw een leven in Irak op te bouwen. Daarbij bent u niet weerhouden om zich in plaats van in de heilige stad Karbala, waar enkel uw ogen zichtbaar mochten zijn, in Bagdad te vestigen. De vervolgingsfeiten van uw man in Bagdad werden immers in de eerste plaats niet actueel bevonden door de RvV, nog los van de geloofwaardigheid (zie arrest van 1 september 2017, p. 21)."

De Raad benadrukt dat het de taak van verzoekster is om de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft hierbij inderdaad een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoekster aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoekster aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Het is duidelijk uit het administratief dossier dat dit onderzoek terdege is gebeurd. Het CGVS heeft daarbij rekening gehouden met alle persoonlijke en materiële die werden aangebracht, zoals wordt gesteld in HvJ 22 november 2012, MM v. Ireland, C-277/1 en zoals aangehaald in de door verzoekster bijgebrachte nota van Nansen d.d. maart 2018.

Het in de bestreden beslissing opgenomen motief betreffende verzoeksters bewering dat haar oudste zoon gerekruteerd zou worden, laat verzoekster onbesproken waardoor dit motief onverminderd overeind blijft.

4.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de zuidelijke provincies van Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen bij die aantonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

Verzoekende partij herneemt in haar pleitnota vooreerst integraal een aantal passages die reeds in het door haar ingediende verzoekschrift zijn opgenomen.

Vervolgens betoogt verzoekende partij:

"Bovendien spreekt mijn cliënt niet één van de officiële Belgische talen (noch Frans, noch Duits, noch Nederlands), daarom is het voor mij onmogelijk om binnen de voorgeschreven termijn van 15 dagen een tolk te gebruiken gezien de huidige sanitaire maatregelen. Ik kan u daarom niet doorgeven wat zij u meer wil vertellen. Zij beroept zich op het risico van schending van artikel 3 CEH en een risico op vervolging. Naar mijn mening is de procedure niet efficiënt en deze brief is alleen bedoeld om een technische afwijzing te voorkomen.

Het lijkt mij ook dat zonder een echte uitnodiging voor een openbare hoorzitting de verzoekende partij niet in staat zal zijn een nieuwe factor achteraf bekend te maken, en dit zou daarom een schending van artikel 13 C.E.D.H. (effectieve remedie).

Daarom verzoek ik u om te worden gehoord om zijn situatie nauwkeuriger uit te kunnen leggen."

3. Dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij in haar pleitnota geen elementen aanreikt die afbreuk zouden kunnen doen aan de in de beschikking vastgestelde grond.

In zoverre verzoekende partij in haar pleitnota integraal een aantal passages herhaalt die reeds in het door haar ingediende verzoekschrift zijn opgenomen, dient te worden opgemerkt het voor zich spreekt dat zij met deze loutere herneming en herhaling van de reeds in het verzoekschrift aangevoerde elementen geenszins afbreuk kan doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond.

Verzoekende partij kan voorts niet worden gevolgd waar zij tracht te laten uitschijnen dat haar recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals voorzien in artikel 13 van het EVRM, te dezen en door de

inefficiëntie van de procedure zou zijn geschonden en waar zij op basis hiervan vraagt te worden gehoord.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet concreet aantoonde of aannemelijk maakt dat of waarom het voor haar onmogelijk zou zijn geweest om zich in de periode van 15 dagen die haar geboden werd, dit eventueel met behulp van een tolk, een kennis of derden, verstaanbaar te maken ten overstaan van haar advocaat. Klaarblijkelijk kon zij haar advocaat immers wel instrueren om de voorliggende pleitnota neer te leggen. Zo zij werkelijk nog iets extra wenste toe te voegen, bovenop hetgeen in de pleitnota gesteld wordt, kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij aan haar advocaat minstens te kennen had kunnen geven dat en waarover zij nog iets toe te voegen had. Bijgevolg overtuigt haar advocaat niet waar deze opmerkt dat hij niet zou kunnen weergeven wat verzoekende partij nog meer zou willen vertellen.

In zoverre verzoekende partij argumenteert dat de huidige procedurele wijzigingen op grond van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 een beperking vormen van haar toegang tot de rechter en haar rechten van verdediging beperken, en zij uitdrukkelijk verzoekt alsnog mondeling op een zitting te worden gehoord, wijst de Raad er verder op dat verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 van het EVRM en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. Artikel 3 van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 voorziet dat de Raad tijdens een welbepaalde periode, in het kader van de gerechtelijke maatregelen tegen een (verdere) verspreiding van het corona-virus, in die gevallen waarbij toepassing wordt gemaakt van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet, zoals in voorliggend geval, uitspraak kan doen zonder openbare terechtzitting. De procedure in en voorgeschreven door voormeld bijzondere machtenbesluit, in het leven geroepen naar aanleiding van de uitbraak van de Covid-19 (I) pandemie en alzo mede een van de vele (gerechtelijke) maatregelen in de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus Covid-19 (I), biedt aan de partijen de mogelijkheid schriftelijk de opmerkingen te formuleren die zij anders/normaliter mondeling op zitting zouden maken, waardoor verzoekende partij haar recht op een daadwerkelijk beroep/rechtsmiddel is gegarandeerd. De vraag en mogelijkheid te worden gehoord, wordt aldus gecompenseerd door de garantie dat elke partij de mogelijkheid krijgt om schriftelijk haar opmerkingen te berde te brengen. De partijen beschikken bijgevolg over de mogelijkheid opmerkingen te formuleren met betrekking tot de in de beschikking opgenomen grond, waarin door de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter wordt aangegeven waarom hij van oordeel is dat over het beroep uitspraak kan worden gedaan zonder een terechtzitting. De procedure op grond van voormeld machtenbesluit staat een volledig en *ex nunc*- onderzoek *in casu* geenszins in de weg.

De Raad wijst er tevens op dat, volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, niet zijn te beschouwen als een onevenredige en onduidelbare ingreep, waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 33 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit opzicht is het van belang te benadrukken dat *in casu* aan verzoekende partij de mogelijkheid werd geboden om door middel van een pleitnota opmerkingen bij te brengen.

Verzoekende partij heeft middels haar pleitnota van 20 juni 2020 gebruik gemaakt van de mogelijkheid om haar opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 5 juni 2020 opgenomen grond en heeft deze voorgelegd aan de Raad. Verzoekende partij heeft aldus de mogelijk gehad en ook effectief gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren alsook kritiek te uiten omtrent voormelde beschikking.

De Raad ziet mede gelet op het voorgaande niet in en verzoekende partij licht niet toe in welke zin het feit dat zij schriftelijk haar opmerkingen met betrekking tot de grond in de beschikking kan formuleren, middels een pleitnota overeenkomstig voormeld bijzondere machtenbesluit, in plaats van mondeling ter zitting, een beknutting van haar rechten vormt. Verzoekende partij werd, net als alle partijen die voor de inwerkingtreding van voormeld bijzondere machtenbesluit gevraagd hebben om gehoord te worden, uitgenodigd om met toepassing van artikel 3, zesde lid van het bijzondere machtenbesluit een pleitnota over te maken binnen de 15 dagen na de verzending van de beschikking teneinde ook in deze crisisperiode en in de moeilijke werkomstandigheden, rechtsbescherming te kunnen bieden met voldoende aandacht voor de rechten van verdediging. Zij heeft hiervan gebruik gemaakt en heeft alzo weldegelijk en afdoende de mogelijkheid gekregen om op nuttige wijze haar standpunt met betrekking tot de in de beschikking van 5 juni 2020 opgenomen grond kenbaar te maken. Verzoekende partij maakt de door haar aangevoerde schending dan ook niet aannemelijk.

Voormeld bijzondere machtenbesluit voorziet er net in zaken in de schriftelijke procedure, zoals in voorliggend geval, op grote(re) schaal binnen een redelijke termijn te behandelen, teneinde de rechten waarvan verzoekende partij de schending inroept, welke ze niet aantoon, zo goed mogelijk te vrijwaren. De Raad stipt nog aan dat verzoekende partij haar kritiek op de efficiëntie van de procedure, voorzien bij het voornoemde bijzondere machtenbesluit, louter wetskritiek betreft, alsmede dat dergelijke wetskritiek buiten de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen valt. De Raad kan dergelijke wetskritiek, waarbij geenszins de bestreden beslissing wordt geviseerd en geen (inhoudelijke) repliek op de beschikking van 5 juni 2020 wordt geformuleerd, dan ook niet in aanmerking nemen om tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten.

4. Gelet op het voorgaande, wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS